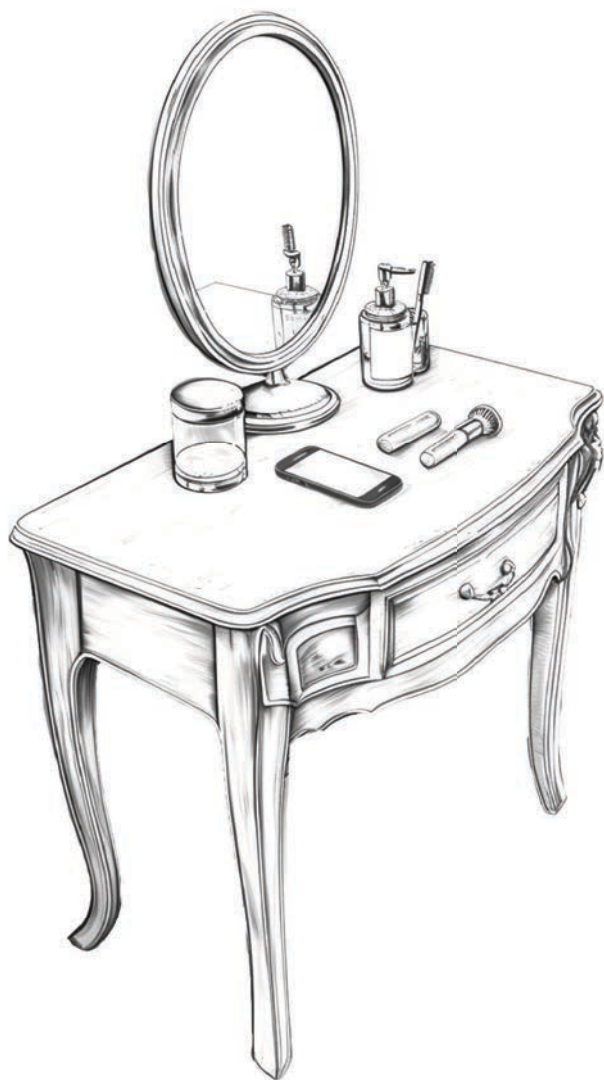

RYDER

„Ak nerozumieš textom, Ryder, nemusíš vôbec počúvať hudbu. Je to najväčší zločin,“ hovorievala.

Keby som vedel, že môj text pre tento deň znie: „She drives me crazy“, urobil by som to, čo sa mi osud snažil povedať celé ráno:

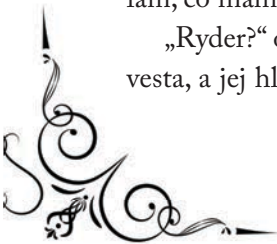
„Ryder? Zostaň, preboha, v posteli!“

Charlene mi jemne položí ruku na rameno. „Ryder. Mohol by si už, prosím, skončiť?“

Očami prebehnem e-mail, ktorý mi práve prišiel, zanie-tene sa skláňam nad nízkym skleneným stolíkom, kde leží môj notebook. Prečítam si krátku správu od Lucy na svojom smartfóne, sústredene zvrastím obočie a horúčkovo premýš-ľam, čo mám robiť.

„Ryder?“ opakuje Charlene, moja snúbenica a čoskoro ne-vesta, a jej hlas znie ako hlas mojej mamy, keď mi chcela na

týždeň zakázať televíziu. Pritom som dvadsaťosemročný dospelý muž.

Stále nereagujem, riadky, ktoré vyťukávam, sú príliš dôležité.

Notebook sa rázne zatvorí a ja ledva odtiahnem prsty. Vyplašene zdvihnem zrak, Charlene sa usmieva rovnako blaho-sklonne ako kedysi môj učiteľ matematiky, keď mi odovzdával moju prácu s tučným hodnotením F.

„Je to naozaj dôležité, miláčik,“ poviem trochu vystresovane.

Charlene chápavo prikývne. „Ja viem. Ale naša svadba takisto. Žiadam len o desať minút tvojho drahocenného času, miláčik,“ dodá a odhrnie mi z čela strapatú kučeru.

„Nemôžeš si tú tortu vybrať sama? Vieš, že mám rád všetko, čo máš rád ty,“ snažím sa, ale Charlene pokrúti hlavou.

Zdvihne ruku a začne vymenúvať: „Vybrala som miesto, zostavila zoznam hostí, objednala tvoj oblek, Ryder! Dokonca aj prstene som vybrala bez teba...“

„Vybrali sme dva modely. Bol som pri tom,“ poznamenám.

Charlene nakloní hlavu. Dokonalý zlatý bob jej padá na jednu stranu, zastrčí si prameň za ucho a pokračuje: „Výzdoba, fotografa...“

„Nerobí toto všetko agentúra?“ snažím sa zachrániť.

Zhlboka nadýchne. „Ochutnala som sedem tort! Bez teba! Sedem, Ryder! A táto musí byť tá pravá! Inak sa nervovo zrútim. A to tu nikto nechce, však?“ Otázka sa hrozivo vznáša vo vzduchu. Charlenine nervové kolapsy sú legendárne. Môžu trvať celé dni a nikto presne nevie, kedy prestane plakať.

V záujme pokoja poviem „nie“, vezmem jej zdvihnutú ruku a pobozkám ju.

„Je mi to ľúto, dobre? Ochutnám tú tortu a bude chutiť úžasne. Som si tým istý. Citróny som vždy mal rád.“

„Je to krémová penová torta z malín z Ardèche, s mandľovými lupienkami a tenkým chrumkavým základom. Zdobia ju trblietavé ľadové kryštáliky a drobné vianočné ozdoby z marcipánu. Možno by sme mohli pouvažovať o pridaní jemného čokoládového akcentu, ale potom výlučne z bielej čokolády. Tmavá by celý dojem pokazila. A navyše je príliš výrazná. Na podnebí pôsobí tak...“

Charlene rapoce, ja prikyvujem a vo vnútri je zo mňa nervózna troska. Kradmo pozriem na mobil, skontrolujem čas a náhľad správ, ktoré už pozostávajú len z môjho mena a niekoľkých výkričníkov.

Dočerta! Kde trčí tá hlúpa svadobná ženská?

Nemám čas! Vôbec nemám čas!

Charlene stále rozpráva: o alergiách hostí na lieskové oriešky, o zladených dezertných vínach... No jediné, na čo dokážem myslieť, je, že: *keby mal môj klient takéto problémy, zbláznil by sa od šťastia.*

Reza Alavi, iránsky spisovateľ, čaká v tejto chvíli spolu s celým mojím tímom na rozsudok týkajúci sa jeho vyhostenia. Hoci som optimista a verím, že k tomu nedôjde – napokon, usilovali sme sa o to celé mesiace a naše argumenty sú viac než presvedčivé, v takejto chvíli by som predsa len mal byť pri ňom.

Zrejme nielenže prídem o snúbenicu, ak toto stretnutie vynechám, ale žiadosť, aby som mohol Rezu sprevádzať, leží na stole príslušného sudcu už štyri dni, a Reza teraz sedí sám na letisku.

Ibaže by si tá cukrárka pohla. V tom prípade by som to ešte mohol stihnúť.

Noha mi zúrivo poskakuje hore-dole, pozerám na mobil. Charlene si odtiahne ruku od mojich pier. „Chystáš sa